Iorgu G. Toma (1871-1935)

Convoiul indianilor de Lenau

București
1 octombrie 2025

I

E vaier trist pe malul Susquehanii,
Și călătorul simte jale-amară;
Dar cine-s ceĭ ce plîng așa, sărmaniĭ?
Sînt Indienĭ, ce se despart de țară.

Ci vaietele-amuțesc de-odată,
Grăbit și aprig Căpitanul vine,
Cu păr cărunt, privire 'ntunecată,
Rostește vorbe de mînie pline:

«Tot maĭ departe, tot cu chin și silă,
Ne-alungă Albiĭ, să ne nimicească,
Ne smulg, afurisiții, fără milă
De lîngă zeĭ și brazda strămoșească.

O știu, și-o văd, și'n flacăr'arzătoare,
Ce-mĭ arde'n piept cu groaznică urgie,
Adus-aŭ crucea lor mîntuitoare,
Să răstigneasc'a noastră vitejie.

Pădurea, care ni-a scutit pruncia,
O părăsim, cu toate ce-ocrotește;
În ea am strîns cu dor la piept soția,
Și ea și morții ni-ĭ sălășluiește.

Apropiindu-vă de-a' lor morminte,
Păziți în jur cu multă chibzuință,
Să nu-ĭ treziți, și nicĭ să iea aminte,
Că noĭ ne-am lepădat de-a lor credință.

Îndată și batjocura veni-va,
Cînd plugul prin morminte va străbate:
Atunci cenușa sfîntă gunoi-va
Semințele dușmanului bogate!» -

Apoĭ eĭ celor morți fac parastasul;
Cînd soarele'n amurg vrea să se scalde,
Acopăr, ridicîndu-și jalnic glasul,
Mormintele cu brad și lacrimĭ calde.

Durerea lor năprasnic izbucnește
Și se revarsă'n unde largĭ prin aier:
Ca un potop, văzduhul clocotește
De bocete sălbatece și vaier.

Și pleac'apoĭ desmoșteniții glieĭ,
Maĭ salutînd cu jale 'ntunecată

Mormintele, pe calea pribegieĭ,
Cu lacrimĭ şi blăſtămuri presărată.

Trecînd pe lîngă arborĭ, cu iubire
Duioasă-ĭ, ſtrîng la pieptul lor cel tare,
Şi-apoĭ slobòd, în semn de despărţire,
Din durdă cîte-un foc, de fiecare. -

Dar sunetele-adînc tînguitoare
S'aŭ ſtîns pe'ncetu'n liniſtea cea multă,
Şi-amurgul lin suflarea jălitoare
A sufletelor doar de-o maĭ ascultă.

II

Eí multe mile-aŭ ſtrăbătut în vale;
Alăturĭ Susquehana mîndă trece,
Roſtogolind talazurile sale,
Un bun tovarăş, care îĭ petrece.

Avîntul de-a fugi tot maĭ departe
De-al lor duşmàn spre ţerĭ nelocuite,
Îl poate numaĭ somnul scurt, în parte,
Aſtîmpăra în oasele trudite.

Supt nalţĭ ſtejarĭ ard focurile 'n tihnă;
În jurul lor e înjghebat sălaşul:
Bărbatu-şĭ cată locul de odihnă,
lar mama îşĭ adoarme copilaşul.

Tot scade focul, prin frunziş pluteşte
Zăduful greŭ al nopţilor de vară,
Şi părul mamelor îl răzvrăteşte,
Ci ele dorm cu dulcea lor povară.

Căruntul Căpitan şi unul încă
Din ceĭ bătrînĭ sînt trejĭ şi maĭ veghează;
Vorbind de-a lor mîhnire, grea, adîncă,
Mereŭ ţin para foculuĭ lor trează.

Uitîndu-se prin rariştea din faţă
Spre patria pierdută 'n neagra zare,
Cunosc eĭ de pe-a ceruluĭ roşaţă,
Cum arde-a lor pădure 'n depărtare.

Iar Căpitanul care soţ grăieşte:
«Îĭ vezĭ tu cum ucid pădurea deasă?
În urma noaſtră plugul pregăteşte

Ogorul pentru-a lor sămînț'aleasă.

Din somn ştîrnit-aŭ noaptea de urgie,
Ca să se'mbrace 'n haină 'nflăcărată:
Pădurea arde; fiarele 'n puştie
Din jar s'aruncă 'n goană desperată.

De urletul sfâşietor trezite
Şi de lumina cea înşelătoare,
Vin păsările 'n cîrduri încîlcite,
Să piară 'n flacăra fîlfîitoare.

Dar cu seminţurile lor bogate
Se vor plodi din ura noaştr'amară
Blestemurile noaştre neîncetate;
Tîrziŭ, dar totuşi răŭ o să li pară!»

Mîhniţi şi oţărîţi, li'ncremeneşte
Privirea 'n zbor spre zarea înroşită,
Ce 'n aurora zileĭ se topeşte,
Pe cînd dumbrava rîde 'naurită.